

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 126

Femte Session.

76de Møde.

Mandagen den 27de Februar.

Solberg (forts.): Der er af den ærede 2den Landstthingsmand for Thyen (Bardenfleth) anført Udskilligt saavel mod Betænkningen som mod hvad der tidligere er yttret, saa at jeg ikke kan undlade at gaae noget ind derpaa. Han siger saaledes, at den første Tanke, Udvalget skulde have havt, skulde have været den, at det skulde have søgt at gjøre Besiddelsens Ret gjældende efter et bestemt Princip; men, hvor lidt fast God den ærede Landstthingsmand selv har i den Retning, viser han i Slutningen af sin Tale, naar han som Undskyldning for, at han ikke er fremkommen med noget Andet, anfører, at Læden var saa kort, at det var umuligt at finde nogen principmæssig Ordning af den Bemiddeltes Ret. Naar den ærede Landstthingsmand selv erkender, at han ikke har kunnet finde nogen Maade, hvorpaa dette principmæssigt kunde ordnes, saa kan jeg ikke begribe, hvorledes han kan ville vælte denne Forpligtelse over paa Udvalget. Han har endvidere igjen anført, at der er sagt, at man ved denne Lov kom et lille Skridt fremad. Det, at enkelte Medlemmer enten her eller i en anden Forsamling udtale dette som deres private Overbeviisning, kan dog ikke gjøres gjældende mod alle dem, der ville vedtage Loven. Fordi En troer, at man kun gaaer et lille Skridt fremad, kunne jo Andre sige, at de troe, at man gaaer et meget væsentligt Skridt fremad, og jeg vedkender mig den Anskuelse, at herved er gjort et meget væsentligt Skridt fremad; saa ofte en Ubillighed borttages, har man gjort et væsentligt Skridt fremad, og, selv om Enkelte formene, at det kun er et Hanesjød, man gjør

fremad, da kunne de vistnok deri have Ret, naar man sammenligner det, der foreligger, Sammensætningen af Communerne, med det, man ifølge Grundloven har Grund til at vente, nemlig en Myndighed, som ikke ved denne Lov er givet. Naar man sammenligner disse 2 Ting, kunne vistnok Mange med Rette sige, at det, der nu skeer, kun er et Hanesjød i Sammenligning med det, vi med Rette kunde vente os. Den ærede Rigsdagsmand har udtalt sig angaaende nogle Uttringer om, at Grundlovens Mand skulde fordre denne Lov. Jeg troer ikke, at det ærede Medlem, der har udtalt sig i den Retning, har udtalt sig saaledes, som om det skulde være en consequent Følge af Grundlovens Ord; men Meningen er vistnok den, at de samme Grundsatninger, der gjøres sig gjældende i Landets Repræsentation, ogsaa maae finde Gjenklang og vinde Anerkjendelse i Communerne; thi da først støttes de rigtigt. Naar den ærede Rigsdagsmand har villet gjøre gjældende, at paa Rigsdagen afhandles kun de høiere Statsformaal, og derimod ikke de pecuniaire Interesser, da kan jeg ikke begribe, hvorledes det ærede Medlem kan fremsøre en saadan Uttring. Naar der f. Ex. her paa Rigsdagen er Tale om Formuestat, om en saadan skal indføres eller ikke, da er der jo dog en stor Forskjel paa, om Rigsdagen bestaaer af meget formuende Mænd eller af Mænd, som ikke ere formuende, forudsat, at det virkelig er sandt, hvad det ærede Medlem, som sidder ligeoverfor mig (Tang), sagde, at Enhver tænker nærmest paa sig selv, og dernæst paa sin Slægt og Venner; denne Tanke er bleven adopteret af en anden æret Rigsdagsmand, og jeg maa altsaa formode, at den har fundet ikke saa liden Anklang her i dette Thing. Det ærede Medlem